

Dziennik Urzędowy C 127

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 59

9 kwietnia 2016

Spis treści

II *Komunikaty*

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Komisja Europejska

2016/C 127/01	Brak sprzeciwu wobec zgłoszonej koncentracji (Sprawa M.7649 – Varo/Argos DSE/Vitol/Carlyle/Reggeborgh) ⁽¹⁾	1
2016/C 127/02	Szereg skarg zarejestrowanych pod numerem CHAP(2015) 2880	2
2016/C 127/03	Komunikat Komisji w sprawie pomocy państwa przeznaczonej na filmy i inne utwory audiowizualne: Zgoda wszystkich państw członkowskich na stosowne środki zaproponowane na podstawie art. 108 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej	4

IV *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Komisja Europejska

2016/C 127/04	Kursy walutowe euro	5
2016/C 127/05	Streszczenie decyzji Komisji Europejskiej w sprawie zezwoleń na wprowadzanie do obrotu lub na stosowanie substancji wymienionych w załączniku XIV do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) (opublikowane na podstawie art. 64 ust. 9 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006) ⁽¹⁾	6

PL

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA ZWIĄZANE Z REALIZACJĄ POLITYKI KONKURENCJI

Komisja Europejska

2016/C 127/06	Zawiadomienie skierowane do podmiotów gospodarczych – Nowa runda wniosków o zawieszenie cel autonomicznych Wspólnej Taryfy Celnej na niektóre produkty przemysłowe i rolne	8
---------------	--	---

INNE AKTY

Komisja Europejska

2016/C 127/07	Publikacja wniosku o rejestrację zgodnie z art. 50 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych	9
2016/C 127/08	Powiadomienie o wniosku złożonym na podstawie art. 35 dyrektywy 2014/25/UE – Wniosek podmiotu zamawiającego	12

Sprostowania

2016/C 127/09	Addendum	13
---------------	----------------	----

II

(Komunikaty)

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

KOMISJA EUROPEJSKA

Brak sprzeciwu wobec zgłoszonej koncentracji**(Sprawa M.7649 – Varo/Argos DSE/Vitol/Carlyle/Reggeborgh)**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2016/C 127/01)

W dniu 21 sierpnia 2015 r. Komisja podjęła decyzję o niewyrażaniu sprzeciwu wobec powyższej zgłoszonej koncentracji i uznaniu jej za zgodną z rynkiem wewnętrznym. Decyzja ta została oparta na art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004⁽¹⁾. Pełny tekst decyzji dostępny jest wyłącznie w języku angielskim i zostanie podany do wiadomości publicznej po uprzednim usunięciu ewentualnych informacji stanowiących tajemnicę handlową. Tekst zostanie udostępniony:

- w dziale dotyczącym połączeń przedsiębiorstw na stronie internetowej Komisji poświęconej konkurencji (<http://ec.europa.eu/competition/mergers/cases/>). Powyższa strona została wyposażona w różne funkcje pomagające odnaleźć konkretną decyzję w sprawie połączenia, w tym indeksy wyszukiwania według nazwy przedsiębiorstwa, numeru sprawy, daty i sektora,
- w formie elektronicznej na stronie internetowej EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu/homepage.html?locale=pl>) jako dokument nr 32015M7649. Strona EUR-Lex zapewnia internetowy dostęp do europejskiego prawa.

⁽¹⁾ Dz.U. L 24 z 29.1.2004, s. 1.

Szereg skarg zarejestrowanych pod numerem CHAP(2015) 2880

(2016/C 127/02)

Komisja Europejska otrzymała szereg skarg w sprawie domniemanego dyskryminującego opodatkowania pracowników transgranicznych w Słowenii. Komisja zarejestrowała otrzymane skargi pod numerem CHAP(2015) 2880.

Zważywszy na dużą liczbę otrzymanych skarg w tej sprawie i celem udzielenia szybkiej odpowiedzi zainteresowanym stronom, przy jak najbardziej efektywnym wykorzystaniu zasobów administracyjnych, Komisja opublikowała potwierdzenie otrzymania skargi w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* C 74 z dnia 26 lutego 2016 r., s. 26 oraz w internecie pod adresem: http://ec.europa.eu/eu_law/complaints/receipt/index_en.htm i w ten sam sposób publikuje swoją odpowiedź.

1. Skargi

Skargi dotyczą rzekomego nieproporcjonalnego opodatkowania w Słowenii dochodów pracowników transgranicznych zamieszkujących w Słowenii i pracujących w Austrii, co ich zdaniem stanowi naruszenie swobodnego przepływu osób i pracowników zagwarantowanego w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Wskazują oni, że muszą płacić dodatkowy podatek dochodowy w Słowenii, mimo że już zapłacili podatek dochodowy w Austrii. Skarżący twierdzą ponadto, że ze względu na to dodatkowe obciążenie podatkowe, które nie ma zastosowania do pracujących z nimi osób z innych państw członkowskich, znajdują się w gorszej sytuacji. Zwracają się także do Komisji o dokonanie przeglądu przepisów ustawowych Słowenii w tym względzie pod kątem ich zgodności z prawem UE, uregulowanie statusu podatników uzyskujących swoje dochody za granicą i dostosowanie tych przepisów ustawowych do przepisów innych państw członkowskich.

2. Sukcesy Komisji w eliminowaniu środków podatkowych dyskryminujących pracowników transgranicznych

Po pierwsze, należy zauważyć, że mobilność pracowników uznano za jeden z najważniejszych elementów sprzyjających wzrostowi gospodarczemu i stymulujących zatrudnienie w Europie. Przyczynia się ona również do osiągnięcia celów określonych w strategii gospodarczej „Europa 2020” na rzecz zatrudnienia i wzrostu oraz w komunikacie „W kierunku odnowy gospodarczej sprzyjającej zatrudnieniu”⁽¹⁾. Przeszkody fiskalne pozostają jednym z kluczowych czynników powstrzymujących ludzi przed podejmowaniem zatrudnienia w innym państwie członkowskim. Z tego powodu od 2012 r. Komisja prowadzi wnikliwą ocenę krajowych systemów podatków bezpośrednich, by ustalić, czy stawiają one w niekorzystnej sytuacji pracowników, którzy mieszkają i pracują w dwóch różnych państwach członkowskich⁽²⁾. W przypadkach, w których stwierdzono naruszenia swobód zagwarantowanych w Traktacie UE, Komisja zgłosiła je władzom krajowym i jeżeli nie podjęły one działań w celu skorygowania przepisów krajowych, wszczęła postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego. Dzięki działaniom Komisji niemal wszystkie krajowe przepisy podatkowe państw członkowskich dostosowano do prawa UE oraz wyeliminowano wiele naruszeń praw pracowników transgranicznych.

3. Ograniczone prawodawstwo UE w dziedzinie podatków bezpośrednich

W odniesieniu do skarg zgłoszonych w niniejszej sprawie Komisja przyjmuje do wiadomości sytuację opisaną w licznych pismach pracowników transgranicznych mieszkających w Słowenii i pracujących w Austrii. Uważa jednak, że nie doszło w tych przypadkach do dyskryminacji zakazanej prawem UE z następujących przyczyn.

Po pierwsze, na obecnym etapie rozwoju prawa UE jej prawodawstwo w dziedzinie podatków bezpośrednich jest ograniczone. Przy braku harmonizacji dziedzina podatków bezpośrednich (obejmująca zawieranie i egzekwowanie umów o unikaniu podwójnego opodatkowania) zasadniczo wchodzi w zakres kompetencji państw członkowskich. Przy wykonywaniu tych kompetencji państwa członkowskie muszą jednak przestrzegać swoich zobowiązań wynikających z TFUE zgodnie z wykładnią Trybunału Sprawiedliwości UE. Państwa członkowskie nie mogą dyskryminować ze względu na przynależność państwową ani tworzyć lub utrzymywać sytuacji dyskryminujących obywateli innych państw członkowskich, w tym także swoich własnych, którzy korzystają ze swobody przemieszczania się zapisanej w TFUE. Nie mogą też w sposób nieuzasadniony lub nieproporcjonalny ograniczać tych swobód.

Po drugie, nie istnieje prawodawstwo unijne, które określałoby jedno państwo opodatkowania w przypadkach, gdy podatnik ma powiązania podatkowe z kilkoma państwami członkowskimi, jak ma to miejsce w przedmiotowej sytuacji. Przypisanie praw do opodatkowania następuje w ramach umów o unikaniu podwójnego opodatkowania zawieranych dwustronnie przez państwa członkowskie. Stosowanie i wykładnia tych umów nie są regulowane prawem UE. Państwa członkowskie zachowują zatem swobodę określania kryteriów wykonywania swoich praw podatkowych i kompetencję w tym zakresie. Należy dodać, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości UE podwójne opodatkowanie nie jest sprzeczne z prawem UE⁽³⁾.

⁽¹⁾ COM(2012) 173 final z 18.4.2012.

⁽²⁾ Zob. komunikat prasowy Komisji IP/12/340 dostępny na stronie: http://europa.eu/rapid/press-release_IP-12-340_pl.htm

⁽³⁾ Zob. sprawy C-128/08 Damseaux i C-67/08 Block.

Po trzecie, w międzynarodowym prawie podatkowym istnieje zasada, zgodnie z którą tzw. państwo siedziby (Słowenia, w tym przypadku) zazwyczaj opodatkowuje dochody swoich rezydentów ze wszystkich źródeł, w tym dochody uzyskane w tzw. państwie źródła dochodu (Austrii, w tym przypadku), a następnie udziela ulgi od należnego podatku krajowego z tytułu tego zagranicznego dochodu. Dokonuje się tego na jeden z następujących sposobów: (i) dochód zagraniczny nie jest opodatkowywany ponownie (nie bierze się go w ogóle pod uwagę – jest to tzw. metoda wyłączenia pełnego – lub uwzględnia się go jedynie w celu określenia stawki opodatkowania – metoda wyłączenia z progresją) lub (ii) dochód ten uznaje się w celu określenia podatku należnego na podstawie przepisów krajowych, a następnie od całkowitej kwoty podatku należnego odlicza się podatek faktycznie nałożony za granicą (metoda zaliczenia). Trybunał Sprawiedliwości UE uznał, że obie te metody unikania podwójnego opodatkowania są zgodne z prawem UE ⁽¹⁾.

Podsumowując, z uwagi na wspomniany brak harmonizacji opodatkowania dochodów w UE, państwa członkowskie zachowują kompetencję do określenia kryteriów zarówno, jeśli chodzi o rozdział ich odpowiednich uprawnień podatkowych, jak i wybór metody stosowania ulgi z tytułu podwójnego opodatkowania.

4. Umowa o unikaniu podwójnego opodatkowania między Słowenią a Austrią ⁽²⁾

Kiedy słoweński rezydent podatkowy jest zatrudniony w Austrii, kraj ten ma prawo do opodatkowania uzyskanych tam dochodów. Na mocy art. 15 ust. 1 wspomnianej konwencji o unikaniu podwójnego opodatkowania Słowenia zachowała jednak także swoje prawo do opodatkowania dochodów swoich rezydentów podatkowych uzyskanych z „pracy zależnej” wykonywanej w Austrii. Ponieważ zarówno Słowenia, jak i Austria mogą opodatkowywać dochody z tytułu pracy, mogą one być opodatkowane w obu krajach. W Słowenii unika się jednak podwójnego opodatkowania dzięki zapisom zawartym w art. 24 ust. 2 konwencji, który stanowi, że: *jeżeli rezydent słoweński uzyskuje dochód [...], który, zgodnie z postanowieniami niniejszej Umowy, może podlegać opodatkowaniu w Austrii, Słowenia zezwala na odliczenie od podatku dochodowego rezydenta kwoty równej podatki zapłaconemu w Austrii*. Konwencja stanowi zatem, że w celu uniknięcia podwójnego opodatkowania Słowenia stosuje metodę zaliczenia wyjaśnioną powyżej.

W związku z tym jeżeli podatek należny w Austrii jest niższy niż odpowiedni podatek w Słowenii, podatnik zawsze będzie musiał zapłacić różnicę. Wskutek tego suma podatków zapłaconych w Austrii i Słowenii będzie taka sama jak w przypadku, gdyby podatnik płacił podatek tylko w Słowenii. Podatnik nie jest zatem w gorszej sytuacji, niż gdyby uzyskiwał wszystkie swoje dochody z pracy w Słowenii. Oznacza to, że nie dochodzi w tym przypadku do naruszenia swobody przepływu pracowników.

Ze wspomnianego braku harmonizacji przepisów dotyczących opodatkowania dochodów w UE oraz z utrwalonego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości wynika również, że fakt zawarcia przez inne państwa członkowskie umów w sprawie unikania podwójnego opodatkowania z Austrią, które różnią się od umowy ze Słowenią i w których przewidziano inny sposób przypisania praw do opodatkowania lub metodę wyłączenia jako sposób unikania podwójnego opodatkowania, nie stanowi naruszenia prawa UE przez Słowenię ani żadne inne państwo członkowskie.

5. Proponowane zamknięcie akt sprawy

Biorąc pod uwagę omówione powyżej względy, służby Komisji zamkną akta sprawy, o ile w ciągu czterech tygodni od publikacji niniejszego zawiadomienia nie otrzymają od skarżących nowych informacji, które uzasadniałyby dalszą analizę skargi.

⁽¹⁾ Zob. sprawa C-336/96 Gilly.

⁽²⁾ Konwencja między Republiką Austrii a Republiką Słowenii w sprawie unikania podwójnego opodatkowania w odniesieniu do podatków dochodowych i podatków od majątku zawarta dnia 1 października 1997 r., obowiązująca od dnia 1 lutego 1999 r.

Komunikat Komisji w sprawie pomocy państwa przeznaczonej na filmy i inne utwory audiowizualne: Zgoda wszystkich państw członkowskich na stosowne środki zaproponowane na podstawie art. 108 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

(2016/C 127/03)

W pkt 55 komunikatu Komisji w sprawie pomocy państwa przeznaczonej na filmy i inne utwory audiowizualne ⁽¹⁾ Komisja zaproponowała państwom członkowskim, by zaakceptowały w ramach stosownych środków zgodnie z art. 108 ust. 1 TFUE, dostosowanie swoich istniejących programów pomocy dotyczących finansowania produkcji filmowej do wytycznych tego komunikatu w ciągu dwóch lat od daty jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Państwa członkowskie wezwano do potwierdzenia swojej zgody na zaproponowane stosowne środki w terminie jednego miesiąca od dnia publikacji.

Zgodnie z art. 23 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej ⁽²⁾, Komisja stwierdziła wyraźną i bezwarunkową zgodę wszystkich państw członkowskich na stosowne środki.

⁽¹⁾ Dz.U. C 332 z 15.11.2013, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 248 z 24.9.2015, s. 9.

IV

(Informacje)

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

KOMISJA EUROPEJSKA

Kursy walutowe euro ⁽¹⁾

8 kwietnia 2016 r.

(2016/C 127/04)

1 euro =

Waluta	Kurs wymiany	Waluta	Kurs wymiany		
USD	Dolar amerykański	1,1363	CAD	Dolar kanadyjski	1,4861
JPY	Jen	123,36	HKD	Dolar Hongkongu	8,8166
DKK	Korona duńska	7,4419	NZD	Dolar nowozelandzki	1,6757
GBP	Funt szterling	0,80730	SGD	Dolar singapurski	1,5335
SEK	Korona szwedzka	9,2928	KRW	Won	1 310,43
CHF	Frank szwajcarski	1,0874	ZAR	Rand	17,1222
ISK	Korona islandzka		CNY	Yuan renminbi	7,3570
NOK	Korona norweska	9,4183	HRK	Kuna chorwacka	7,4960
BGN	Lew	1,9558	IDR	Rupia indonezyjska	14 936,66
CZK	Korona czeska	27,022	MYR	Ringgit malezyjski	4,4433
HUF	Forint węgierski	312,67	PHP	Peso filipińskie	52,469
PLN	Złoty polski	4,2953	RUB	Rubel rosyjski	76,5414
RON	Lej rumuński	4,4685	THB	Bat tajlandzki	39,884
TRY	Lir turecki	3,2415	BRL	Real	4,1554
AUD	Dolar australijski	1,5091	MXN	Peso meksykańskie	20,2108
			INR	Rupia indyjska	75,6770

⁽¹⁾ Źródło: referencyjny kurs wymiany walut opublikowany przez EBC.

Streszczenie decyzji Komisji Europejskiej w sprawie zezwoleń na wprowadzanie do obrotu lub na stosowanie substancji wymienionych w załączniku XIV do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH)

(opublikowane na podstawie art. 64 ust. 9 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 ⁽¹⁾)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2016/C 127/05)

Decyzje o udzieleniu zezwolenia

Odniesienie do decyzji ⁽¹⁾	Data wydania decyzji	Nazwa substancji	Posiadacz pozwolenia	Numer pozwolenia	Zastosowania objęte zezwoleniem	Data wygaśnięcia okresu przeglądu	Uzasadnienie decyzji
C(2016) 2003	8 kwietnia 2016 r.	Ftalan dibutyli (DBP) Nr WE 201-557-4 Nr CAS 84-74-2	Deza a.s., Masarykova 753, 75728 Valašské Meziříčí, Republika Czeska	REACH/16/1/0 REACH/16/1/1	Zastosowanie DBP jako rozpuszczalnika absorpcyjnego w systemie zamkniętym w produkcji bezwodnika maleinowego Zastosowanie DBP w materiałach miotających: postać użytkowa: przemysłowe wykorzystanie DBP jako substancji ograniczającej powierzchniowo szybkość spalania, plastyfikator lub czynnik chłodzący w postaci użytkowej ziaren materiałów miotających na bazie nitrocelulozy; Stosowanie w obiektach przemysłowych: Przemysłowe wykorzystanie ziaren materiałów miotających zawierających DBP w produkcji amunicji do celów cywilnych i wojskowych oraz ładunków pirotechnicznych do systemów bezpieczeństwa foteli wyrzucanych w statkach powietrznych (obejmuje materiały miotające do amunicji stosowanej przez policję i wyklucza materiały miotające przeznaczone do ręcznego, prywatnego ponownego napełniania naboju amunicji przez użytkowników cywilnych, tj. licencjonowanych indywidualnych strzelców sportowych i myśliwych; zastosowanie to nie obejmuje stosowania DBP przez konsumentów ani stosowania mieszanin tej substancji).	21 lutego 2027 r. 21 lutego 2027 r.	— Ryzyko znajduje się pod odpowiednią kontrolą zgodnie z art. 60 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006. — Obecnie nie istnieją odpowiednie rozwiązania alternatywne.

⁽¹⁾ Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1.

Odniesienie do decyzji ⁽¹⁾	Data wydania decyzji	Nazwa substancji	Posiadacz pozwolenia	Numer pozwolenia	Zastosowania objęte zezwoleniem	Data wygaśnięcia okresu przeglądu	Uzasadnienie decyzji
				REACH/16/1/2	Przemysłowe wykorzystanie DBP w arkuszach ceramicznych i masach do druku do produkcji kondensatorów i elementów czujników lambda	21 lutego 2019 r.	

⁽¹⁾ Decyzja jest dostępna na stronie internetowej Komisji Europejskiej pod adresem: http://ec.europa.eu/growth/sectors/chemicals/reach/about/index_en.htm

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA ZWIĄZANE Z REALIZACJĄ POLITYKI KONKURENCJI

KOMISJA EUROPEJSKA

Zawiadomienie skierowane do podmiotów gospodarczych – Nowa runda wniosków o zawieszenie ceł autonomicznych Wspólnej Taryfy Celnej na niektóre produkty przemysłowe i rolne

(2016/C 127/06)

Niniejszym informuje się podmioty gospodarcze, że Komisja otrzymała wnioski zgodnie z ustaleniami administracyjnymi zawartymi w komunikacie Komisji dotyczącym autonomicznych zawieszeń i kontyngentów taryfowych (2011/C 363/02) ⁽¹⁾, w ramach rundy styczniowej 2017 r.

Wykaz produktów, co do których wnioskuje się o zawieszenie ceł, jest obecnie dostępny na stronie internetowej Komisji (w portalu Europa) poświęconej unii celnej ⁽²⁾.

Jednocześnie informuje się podmioty gospodarcze, że zastrzeżenia dotyczące nowych wniosków można zgłaszać Komisji, za pośrednictwem krajowej administracji, do dnia 17 czerwca 2016 r., w którym odbyć się ma drugie posiedzenie Grupy ds. Aspektów Ekonomicznych Taryf Celnych.

W celu uzyskania informacji na temat statusu wniosków zainteresowane podmioty gospodarcze powinny regularnie sprawdzać wspomniany wykaz.

Dodatkowe informacje na temat procedury zawieszenia ceł autonomicznych dostępne są na wyżej wymienionej stronie internetowej w portalu Europa:

http://ec.europa.eu/taxation_customs/customs/customs_duties/tariff_aspects/suspensions/index_en.htm

⁽¹⁾ Dz.U. C 363 z 13.12.2011, s. 6.

⁽²⁾ http://ec.europa.eu/taxation_customs/dds2/susp/susp_home.jsp?Lang=pl

INNE AKTY

KOMISJA EUROPEJSKA

Publikacja wniosku o rejestrację zgodnie z art. 50 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych

(2016/C 127/07)

Niniejsza publikacja uprawnia do zgłoszenia sprzeciwu wobec wniosku zgodnie z art. 51 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012⁽¹⁾.

JEDNOLITY DOKUMENT

„STEIRISCHE KÄFERBOHNE”

Nr UE: AT-PDO-0005-01272 – 04.11.2014 r.

ChNP (X) ChOG ()

1. Nazwa

„Steirische Käferbohne”

2. Państwo członkowskie lub państwo trzecie

Austria

3. Opis produktu rolnego lub środka spożywczego

3.1. Typ produktu

Klasa 1.6. Owoce, warzywa i zboża świeże lub przetworzone

3.2. Opis produktu, do którego odnosi się nazwa podana w pkt 1

Nazwa „Steirische Käferbohne” oznacza występujący na wyznaczonym obszarze geograficznym typ fasoli nakrapianej dwoma kolorami lub fasoli marmurkowej z botanicznego gatunku *Phaseolus coccineus* L. (fasola wielokwiatowa). Produkt ten występuje zarówno w postaci suchych ziaren fasoli, jak i w postaci gotowej do spożycia. Jako produkt świeży – ze względu na ograniczony okres trwałości – fasolę tę należy spożyć w krótkim czasie.

Właściwości fizyczne suchych ziaren fasoli „Steirische Käferbohne”:

- Masa tysiąca sztuk: wynosi co najmniej 1 200 g
- Kształt ziarna: szeroki, nerkowaty
- Kolory: dwa kolory (od fioletowo-czarnego po brązowo-beżowy)
- Rozmieszczenie dwóch kolorów: plamki lub postać marmurkowata

Do odmian stosowanych głównie zgodnie z powyższym opisem zalicza się takie odmiany jak „Bonela” i „Melange”, które są zarejestrowane w krajowym i europejskim rejestrze odmian. Tak samo jak nowe uprawy dopuszczalne są również ziarna „Steirische Käferbohne” wyselekcjonowane przez styryjskich rolników, o ile są one zgodne z powyższym opisem.

Ziarna „Steirische Käferbohne” różnią się swoim wyglądem pod względem zarówno intensywności koloru, jak i ilości danego koloru, ale można je jednoznacznie przyporządkować na podstawie postaci nakrapianej lub marmurkowej. Jednokolorowe ziarna oraz ziarna głównie białe (gdzie przeważa biały kolor) są dopuszczalne tylko w granicach niewielkiej tolerancji wynoszącej do 5 % w stosunku do masy.

Minimalne wymagania dotyczące gotowych do sprzedaży suchych ziaren fasoli są następujące:

Fasola łamana jest dopuszczalna w granicach tolerancji do 10 % w stosunku do masy. Inny wygląd pod względem kształtu i/lub koloru w porównaniu do zdefiniowanego opisu jest dopuszczalny w granicach tolerancji do 5 % w stosunku do masy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1.

„Steirische Käferbohne” przyrządza się poprzez moczenie i gotowanie lub duszenie, lub w podobny sposób. W ten sposób ziarna fasoli stają się znacznie większe i cięższe i zmieniają kolor na brązowawy. Dodawanie cieczy (np. wody, octu itp.) jest normalną i dopuszczalną praktyką. Tak samo można dodawać substancje stałe (np. sól, cukier, substancje zwiększające kwasowość itp.) w celu konserwacji lub przyprawienia. Produkt suchy dostarczany do przygotowania musi składać się w 100 % z „Steirische Käferbohne” i może zawierać maksymalnie 10 % fasoli łamanej w stosunku do masy.

Składniki:

100 g ugotowanej fasoli „Steirische Käferbohne” ma średnią wartość energetyczną 396 kJ oraz zawiera ok. 7,08 g białka, 0,77 g tłuszczu, 11,55 g węglowodanów i 6,35 g błonnika. Średnia zawartość wybranych składników suchych ziaren na 100 g części jadalnej wynosi 17,59 g białka, 1,68 g tłuszczu, 27,95 g węglowodanów i 34,4 g błonnika. Wartość energetyczna wynosi 1 112 kJ. Wszystkie dane dotyczące wspomnianych składników mogą różnić się ze względu na naturalne wahania.

- 3.3. *Pasza (wyłącznie w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego) i surowce (wyłącznie w odniesieniu do produktów przetworzonych)*

Ziarna fasoli stosowane jako nasiona muszą jednoznacznie należeć do odmiany „Steirische Käferbohne”. Nasiona, które pochodzą z własnej uprawy (reprodukcji) lub zostały wyselekcjonowane przez rolników, muszą pochodzić z wyznaczonego obszaru geograficznego.

- 3.4. *Poszczególne etapy produkcji, które muszą odbywać się na wyznaczonym obszarze geograficznym*

Uprawa „Steirische Käferbohne” oraz wszystkie etapy przygotowywania produktu do postaci gotowej do spożycia muszą odbywać się na wyznaczonym obszarze geograficznym.

- 3.5. *Szczegółowe zasady dotyczące krojenia, tarcia, pakowania itp. produktu, do którego odnosi się zarejestrowana nazwa*

—

- 3.6. *Szczegółowe zasady dotyczące etykietowania produktu, do którego odnosi się zarejestrowana nazwa*

Fasola „Steirische Käferbohne” jest wprowadzana do obrotu jako produkt świeży (w niewielkim zakresie), jako fasola sucha lub w postaci gotowej do spożycia oraz wymaga oznakowania pod chronioną nazwą pochodzenia (ChNP) „Steirische Käferbohne”.

Tłumaczenie nazwy „Steirische Käferbohne” jest dopuszczalne, pod warunkiem że przy tłumaczeniu zawsze zostanie podana w języku niemieckim chroniona nazwa pochodzenia „Steirische Käferbohne”.

4. **Zwięzłe określenie obszaru geograficznego**

Kraj związkowy Styria

5. **Związek z obszarem geograficznym**

5.1. *Specyfika obszaru geograficznego*

Iliryski klimat i gleba (gleba gliniasta o lekkiej do średniej konsystencji, próchniczna, zawierająca wapno i dużą ilość minerałów) występujące na terenie uprawy oraz odmiany wykorzystywane na wyznaczonym obszarze geograficznym sprawiają, że wygląd, walory smakowe i zbiory „Steirische Käferbohne” są optymalnie zapewnione. Położenie geograficzne terenu uprawy w Styrii wykazuje podobieństwa do klimatu panującego na oryginalnym obszarze pochodzenia *Phaseolus coccineus* L. w północnej części Meksyku i w Gwatemali (Ameryka Środkowa), dzięki czemu w Styrii można z powodzeniem uprawiać „Steirische Käferbohne”. Często występująca wysoka wilgotność powietrza (10–20 parnych dni), która jest uzależniona od warunków klimatycznych, duże ilości opadów w miesiącach letnich przy jednoczesnym rzadkim występowaniu ekstremalnych warunków pogodowych oraz niewielka ilość wiatru i wyższe sumy temperatur (duża liczba dni słonecznych i temperatury ze średnią letnią wynoszącą ponad 20 °C) zwłaszcza w okresie kwitnienia sprawiają, że fasola „Steirische Käferbohne” optymalnie się rozwija, przez co może osiągnąć swoje wyjątkowe rozmiary (masa tysiąca sztuk). Do optymalnego wzrostu fasola „Steirische Käferbohne” potrzebuje znacznie więcej wilgoci niż fasola ogrodowa, którą to wilgoć zapewnia większa ilość opadów na wyznaczonym obszarze geograficznym, ponieważ skrajna susza szkodzi jej uprawie. Jest ona również odporna na mróz i zwłaszcza w okresie kwitnienia potrzebuje dostatecznej ilości ciepła i wody, przy czym jej tolerancja zimna i deszczowej pogody jest znacznie wyższa niż w przypadku innych odmian fasoli. Takie idealne warunki wzrostu – w porównaniu z innymi rejonami Austrii – panują wyłącznie na wyznaczonym obszarze geograficznym.

Fachowa wiedza producentów jest ważnym elementem, który umożliwia zapewnienie jakościowych właściwości „Steirische Käferbohne”. Tylko dzięki wiedzy i doświadczeniu regionalnych producentów, którzy znają podstawy i metody uprawy fasoli, można było jeszcze lepiej dostosować uprawę ziarna w Styrii (tradycja uprawy odmiany fasoli „Käferbohne” w Styrii sięga XIX wieku) do klimatu i warunków glebowych panujących na wyznaczonym obszarze geograficznym. Z takiej uprawy pochodzą odmiany „Bonela” i „Melange”, które są wykorzystywane do wytwarzania produktu noszącego chronioną nazwę pochodzenia (ChNP) „Steirische Käferbohne”. Na wyznaczonym obszarze geograficznym rolnicy selekcjonują własne ziarno tak samo jak od początku uprawy fasoli w Styrii. Przez wieki z takiej selekcji wykształciła się odmiana fasoli „Steirische Käferbohne” lepiej dostosowana do klimatu panującego w Styrii, tj. odmiana z charakterystycznymi wielobarwnymi plamkami lub marmurkowym wyglądem, o typowej konsystencji i o typowym smaku.

Wysoki poziom fachowych kompetencji producentów w tym regionie opiera się na tradycyjnej rolno-rzemieślniczej wiedzy na temat selekcji ziarna, zachowania odmiany, sposobów uprawy, wyboru właściwych roślin wspomagających uprawę towarzyszącą (np. kukurydzy), techniki uprawy i zbioru, określenia odpowiedniego momentu zbioru, a także łagodnego suszenia i specjalnej metody przygotowania zebranego produktu, która była udoskonalana przez wiele pokoleń i która ma decydujące znaczenie dla wyglądu, smaku i wielkości zbiorów „Steirische Käferbohne”.

5.2. Specyfika produktu

Fasola „Steirische Käferbohne”, która jest uprawiana z własnych wyselekcjonowanych ziaren *Phaseolus coccineus* L. na wyznaczonym obszarze geograficznym, znacznie różni się od innych odmian fasoli swoim szczególnym kolorem i wzorem (występują dwa kolory od fioletowo-czarnego po brązowo-beżowy oraz plamki lub postać marmurkowata) oraz swoimi wyjątkowymi rozmiarami (masa tysiąca sztuk wynosi co najmniej 1 200 g). W trakcie przygotowywania produktu do postaci gotowej do spożycia fasola zwiększa swoją objętość prawie dwukrotnie ze względu na wysoką zdolność pochłaniania wody. Fasola „Steirische Käferbohne” gotowa do spożycia smakuje podobnie do kasztanów jadalnych i ma lekko orzechowy smak. Ponadto ma ona delikatną i kremową konsystencję, rozpycha się w ustach i nie jest mączysta. Szczególną cechą „Steirische Käferbohne” jest możliwość jej wykorzystywania zarówno w pikantnych, jak i w słodkich potrawach.

5.3. Związek przyczynowy zachodzący pomiędzy charakterystyką obszaru geograficznego a jakością lub właściwościami produktu (w przypadku ChNP) lub szczególnymi cechami jakościowymi, renomą lub innymi właściwościami produktu (w przypadku ChOG)

Odmiana „Steirische Käferbohne” powstaje wyłącznie w wyniku współdziałania warunków naturalnych (klimatycznych i glebowych) z tradycyjną wiedzą producentów prowadzących swoją działalność na określonym obszarze geograficznym. Wyróżnia się ona swoją wielkością, charakterystycznym rozmieszczeniem dwóch kolorów i wzorów, brakiem mączystości oraz delikatnym kremowym i orzechowym smakiem. Właściwości te są uwarunkowane zarówno panującymi warunkami klimatycznymi i właściwościami gleby występującymi na terenie uprawnym, jak i stosowanymi odmianami, które są selekcjonowane, uprawiane i zachowywane na wyznaczonym obszarze geograficznym. Fachowe zajmowanie się przez regionalnych producentów tą szczególną odmianą fasoli w Styrii przez wiele pokoleń doprowadziło do tego, że styryjscy rolnicy tak długo selekcjonowali własne ziarno, aż z takiej selekcji wykształciły się odmiany, które są optymalnie dostosowane do warunków geograficznych panujących na wyznaczonym obszarze geograficznym oraz które mają bezpośredni wpływ na jakość i właściwości produktu pod względem jego wielkości i kształtu, intensywności koloru i ilości określonych kolorów, konsystencji i smaku. Próchniczne i gliniaste gleby o bardzo dużej zawartości minerałów i wapna sprawiają, że ziarna „Steirische Käferbohne” mogą się w pełni rozwinąć. Właściwości gleby i warunki klimatyczne współdziałają ze sobą w trakcie procesu dojrzewania oraz wpływają na wielkość fasoli i jej delikatny smak, a także przyczyniają się do wysokich plonów. Taka ciągła adaptacja lub selekcja własnych ziaren oraz ciągle prowadzone uprawy służące zachowaniu odmiany, których celem jest wykluczenie mutacji i krzyżowania się, przyczyniają się – razem z właściwościami gleby i warunkami klimatycznymi panującymi na wyznaczonym obszarze geograficznym – do wyjątkowości produktu. Znajomość warunków lokalnych i utrwalona wiedza na temat uprawy ziarna dostosowanego do panujących warunków geograficznych, metody uprawy i zbioru, określenia przez regionalnych producentów odpowiedniego momentu zbioru sprawiają, że organoleptyczne właściwości produktu mogą się optymalnie rozwinąć.

Fasola „Steirische Käferbohne” jako typowy produkt regionalny przyczynia się do utrzymania struktury rolnej. Ponadto przyczyniła się ona do powstania różnych potraw (najpopularniejszą potrawą jest sałatka z tej odmiany fasoli) i wyróżnia się różnorodnymi możliwościami zastosowań kulinarnych. Znaczenie i dobra reputacja tego produktu znajdują odzwierciedlenie w silnym zakorzenieniu i w wysokim stopniu popularności „Steirische Käferbohne” wśród mieszkańców Styrii i identyfikowania się przez nich z tą odmianą fasoli (nazwa, różnorodne zastosowania kulinarne, imprezy kulturalne, wykorzystanie we wzornictwie itd.).

Odesłanie do publikacji specyfikacji

(art. 6 ust. 1 akapit drugi niniejszego rozporządzenia)

Pełna treść specyfikacji jest dostępna pod adresem http://www.patentamt.at/Media/Steirische_Kaeferbohne_Antrag.pdf

lub bezpośrednio na stronie internetowej Austriackiego Urzędu Patentowego (www.patentamt.at) przy użyciu następującej ścieżki: „Markenschutz/Schutzrechte/Herkunftsangabe” (<http://www.patentamt.at/Markenschutz/Schutzrechte/Herkunftsangabe/>). Specyfikacja jest dostępna na tej stronie internetowej pod nazwą oznaczenia jakości.

Powiadomienie o wniosku złożonym na podstawie art. 35 dyrektywy 2014/25/UE**Wniosek podmiotu zamawiającego**

(2016/C 127/08)

Dnia 2 lutego 2016 r. do Komisji wpłynął wniosek złożony na podstawie art. 35 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych, uchylającej dyrektywę 2004/17/WE⁽¹⁾. Pierwszym dniem roboczym następującym po dniu wpłynięcia wniosku był dzień 3 lutego 2016 r.

Przedmiotowy wniosek, złożony przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej w imieniu Poczty Polskiej SA, dotyczy usług kurierskich i usług innych niż pocztowe świadczonych w Polsce. Art. 35 dyrektywy 2014/25/UE stanowi, że dyrektywa nie ma zastosowania, jeżeli dana działalność bezpośrednio podlega konkurencji na rynkach, do których dostęp nie jest ograniczony. Analiza tych warunków dokonywana jest wyłącznie na potrzeby dyrektywy 2014/25/UE i nie przesądza o zastosowaniu reguł konkurencji.

Zgodnie z pkt 1 akapit pierwszy lit. a) załącznika IV do dyrektywy 2014/25/UE Komisji przysługuje termin 105 dni roboczych na podjęcie decyzji w sprawie tego wniosku, począwszy od pierwszego dnia roboczego wskazanego powyżej. Termin upływa zatem w dniu 7 lipca 2016 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 243.

SPROSTOWANIA**Addendum**

(2016/C 127/09)

Zawiadomienie Komisji w sprawie współpracy pomiędzy Komisją i sądami państw członkowskich UE odnośnie do stosowania art. 81 i 82 Traktatu WE należy uważać za część wydania specjalnego *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* w języku polskim, rozdział 8 tom 3

Zawiadomienie Komisji w sprawie współpracy pomiędzy Komisją i sądami państw członkowskich UE odnośnie do stosowania art. 81 i 82 Traktatu WE

(2004/C 101/04)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

I. ZAKRES ZAWIADOMIENIA

1. Niniejsze zawiadomienie odnosi się do współpracy pomiędzy Komisją i sądami państw członkowskich UE, kiedy te ostatnie stosują art. 81 i 82 Traktatu WE. Dla celów niniejszego zawiadomienia „sądy państw członkowskich UE” (zwane dalej „sądami krajowymi”) to te sądy i trybunały w państwach członkowskich UE, które mogą stosować art. 81 i 82 Traktatu WE i są uprawnione do zadawania pytań prejudycjalnych Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zgodnie z art. 234 Traktatu WE ⁽¹⁾.
2. Sądy krajowe mogą zostać wezwane do stosowania art. 81 lub 82 Traktatu WE w sprawach sądowych pomiędzy stronami prywatnymi, takich jak powództwa dotyczące umów lub powództwa o odszkodowanie. Mogą również działać w charakterze organu stosującego prawo w interesie publicznym lub sądu apelacyjnego. Sąd krajowy może zostać wyznaczony na organ ochrony konkurencji w państwie członkowskim (zwany dalej „krajowym organem ochrony konkurencji”) zgodnie z art. 35 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 (zwanego dalej „rozporządzeniem”) ⁽²⁾. W takim przypadku współpraca pomiędzy sądami krajowymi i Komisją objęta jest nie tylko niniejszym zawiadomieniem, lecz także obwieszczeniem w sprawie współpracy w ramach sieci organów ochrony konkurencji ⁽³⁾.

II. STOSOWANIE PRZEPISÓW WE W DZIEDZINIE KONKURENCJI PRZEZ SĄDY KRAJOWE**A. KOMPETENCJE SĄDÓW KRAJOWYCH W ZAKRESIE STOSOWANIA PRZEPISÓW WE W DZIEDZINIE KONKURENCJI**

3. W zakresie, w jakim sądy krajowe posiadają właściwość w danej sprawie ⁽⁴⁾, są one uprawnione do stosowania art. 81 i 82 Traktatu WE ⁽⁵⁾. Ponadto należy pamiętać, że art. 81 i 82 Traktatu WE należą do sfery polityki publicznej i mają podstawowe znaczenie dla realizacji zadań powierzonych Wspólnotcie, w szczególności dla funkcjonowania rynku wewnętrznego ⁽⁶⁾. Zdaniem Trybunału Sprawiedliwości w wypadkach gdy na mocy prawa krajowego sądy krajowe muszą z własnej inicjatywy podnosić kwestie prawne w oparciu o wiążące przepisy prawa krajowego, które nie zostały poruszone przez strony, zobowiązanie takie odnosi się również do wiążących przepisów wspólnotowych, takich jak przepisy WE w dziedzinie konkurencji. Sytuacja wygląda tak samo, jeżeli prawo krajowe daje sądom krajowym swobodę stosowania z własnej inicjatywy wiążących przepisów prawa krajowego: sądy krajowe muszą stosować przepisy WE w dziedzinie konkurencji, nawet jeżeli strona zainteresowana stosowaniem tych przepisów nie opierała się na nich, w przypadku gdy prawo krajowe zezwala na ich stosowanie przez sąd krajowy. Prawo wspólnotowe nie wymaga jednak od sądów krajowych podejmowania z własnej inicjatywy dochodzenia w kwestii dotyczącej naruszenia przepisów prawa wspólnotowego, jeśli zbadanie tej kwestii zmuszałoby je do porzucenia przypisanej im pasywnej roli wskutek wykroczenia poza zakres sporu określony przez strony i odwołanie się do faktów i okoliczności różnych od tych, na których strona zainteresowana stosowaniem tych przepisów opiera swoje roszczenie ⁽⁷⁾.
4. W zależności od funkcji, jakie przypisuje im prawo krajowe, sądy krajowe mogą stosować art. 81 i 82 Traktatu WE w postępowaniu administracyjnym, cywilnym lub karnym ⁽⁸⁾. W szczególności, gdy osoba fizyczna lub prawna zwraca się do sądu krajowego o ochronę jej praw indywidualnych, sądy krajowe odgrywają szczególną rolę w egzekwowaniu art. 81 i 82 Traktatu WE, która to rola różni się od zadań Komisji lub krajowych organów ochrony konkurencji w zakresie egzekwowania tych przepisów w interesie publicznym ⁽⁹⁾. Faktycznie sądy krajowe mogą stosować art. 81 i 82 Traktatu WE, unieważniając umowy lub przyznając odszkodowanie za poniesione szkody.
5. Sądy krajowe mogą stosować art. 81 i 82 Traktatu WE bez konieczności równoległego stosowania krajowego prawa konkurencji. Gdy sąd krajowy stosuje jednak krajowe prawo konkurencji w stosunku do porozumień, decyzji związków przedsiębiorstw lub uzgodnionych praktyk, które mogą mieć wpływ na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi w rozumieniu art. 81 ust. 1 Traktatu WE ⁽¹⁰⁾ lub w stosunku do wszelkich nadużyć zakazanych na mocy art. 82 WE, musi on stosować przepisy WE w dziedzinie konkurencji również wobec tych porozumień, decyzji lub praktyk ⁽¹¹⁾.

6. Rozporządzenie nie tylko upoważnia sądy krajowe do stosowania prawa konkurencji WE. Równoległe stosowanie krajowego prawa konkurencji w stosunku do porozumień, decyzji związków przedsiębiorstw lub uzgodnionych praktyk, które mogą mieć wpływ na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi, nie może mieć skutku odmiennego od wyniku stosowania prawa konkurencji WE. W art. 3 ust. 2 rozporządzenia stanowi się, że porozumienia, decyzje lub uzgodnione praktyki, które nie naruszają art. 81 ust. 1 Traktatu WE lub które spełniają przesłanki art. 81 ust. 3 Traktatu WE nie mogą zostać zakazane krajowym prawem konkurencji⁽¹²⁾. Z drugiej strony Trybunał Sprawiedliwości orzekł, że porozumienia, decyzje lub uzgodnione praktyki, które naruszają art. 81 ust. 1 Traktatu WE i które nie spełniają przesłanek art. 81 ust. 3 Traktatu WE nie mogą być utrzymywane w mocy przez prawo krajowe⁽¹³⁾. Jeżeli chodzi o równoległe stosowanie krajowego prawa konkurencji i art. 82 Traktatu WE w sprawie o jednostronne praktyki, art. 3 rozporządzenia nie przewiduje zobowiązania do podobnej zbieżności. Jednak w przypadku sprzeczności przepisów ogólna zasada nadrzędności prawa wspólnotowego wymaga od sądów krajowych, by nie stosowały żadnych przepisów prawa krajowego, które naruszają przepisy wspólnotowe, bez względu na to, czy przepisy prawa krajowego zostały przyjęte przed datą przyjęcia przepisów wspólnotowych czy po tej dacie⁽¹⁴⁾.
7. Niezależnie od stosowania art. 81 i 82 Traktatu WE sądy krajowe są właściwe również w zakresie stosowania aktów przyjętych przez instytucje UE zgodnie z Traktatem WE lub zgodnie z przepisami wykonawczymi do Traktatu, o ile akty te mają skutek bezpośredni. Sądy krajowe mogą zatem być zobowiązane do egzekwowania decyzji Komisji⁽¹⁴⁾ lub rozporządzeń w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 Traktatu WE do pewnych kategorii porozumień, decyzji i uzgodnionych praktyk. Stosując powyższe przepisy WE w dziedzinie konkurencji, sądy krajowe działają w ramach prawa wspólnotowego i w konsekwencji są zobowiązane do przestrzegania ogólnych zasad prawa wspólnotowego⁽¹⁴⁾.
8. Stosowanie art. 81 i 82 Traktatu WE przez sądy krajowe jest często uzależnione od złożonych ocen gospodarczych i prawnych⁽¹⁴⁾. Stosując przepisy WE w dziedzinie konkurencji, sądy krajowe są zobowiązane do przestrzegania orzecznictwa sądów wspólnotowych, a także rozporządzeń Komisji w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 Traktatu WE do pewnych kategorii porozumień, decyzji i uzgodnionych praktyk⁽¹⁴⁾. Ponadto zastosowanie art. 81 i 82 Traktatu WE przez Komisję w konkretnej sprawie jest wiążące dla sądów krajowych przy równoległym lub późniejszym w stosunku do działania Komisji stosowaniu przepisów WE w dziedzinie konkurencji w tej samej sprawie⁽¹⁴⁾. Wreszcie i bez uszczerbku dla ostatecznej wykładni Traktatu WE dokonanej przez Trybunał Sprawiedliwości, sądy krajowe mogą znaleźć wskazówki w rozporządzeniach i decyzjach Komisji zawierających elementy analogiczne ze sprawą, którą się zajmują, a także w obwieszczeniach i wytycznych Komisji odnoszących się do stosowania art. 81 i 82 Traktatu WE⁽¹⁴⁾ i w rocznym sprawozdaniu z realizacji polityki konkurencji⁽¹⁴⁾.

B. PROCEDURALNE ASPEKTY STOSOWANIA PRZEPISÓW WE W DZIEDZINIE KONKURENCJI PRZEZ SĄDY KRAJOWE

9. Proceduralne uwarunkowania egzekwowania przepisów WE w dziedzinie konkurencji przez sądy krajowe oraz sankcje, które mogą zostać nałożone w przypadku naruszenia tych przepisów, są w dużym stopniu objęte prawem krajowym. Jednak w pewnym zakresie prawo wspólnotowe określa także uwarunkowania egzekwowania przepisów WE w dziedzinie konkurencji. Powyższe przepisy prawa wspólnotowego mogą przewidywać zdolność sądów krajowych do korzystania z pewnych instrumentów, np. zwracania się do Komisji o opinię w kwestiach dotyczących stosowania przepisów WE w dziedzinie konkurencji⁽¹⁴⁾, a także stanowienia zasad mających obligatoryjny wpływ na postępowanie. Sądy te mogą np. zezwalać Komisji i krajowym organom ochrony konkurencji na przedkładanie pisemnych uwag⁽¹⁴⁾. Powyższe przepisy prawa wspólnotowego są nadrzędne wobec przepisów krajowych. Dlatego też sądy krajowe muszą uchylić przepisy krajowe, których zastosowanie byłoby sprzeczne z przepisami prawa wspólnotowego. Tam gdzie tego rodzaju przepisy prawa wspólnotowego są bezpośrednio stosowane, są one bezpośrednim źródłem praw i zobowiązań dla zainteresowanych stron oraz muszą od daty ich wejścia w życie być w pełni i w jednolity sposób stosowane we wszystkich państwach członkowskich⁽¹⁴⁾.
10. Wobec braku przepisów prawa wspólnotowego dotyczących procedur i sankcji związanych z egzekwowaniem przez sądy krajowe przepisów WE w dziedzinie konkurencji, sądy te stosują krajowe przepisy proceduralne oraz – w zakresie ich kompetencji – nakładają sankcje ustanowione prawem krajowym. Jednak stosowanie powyższych przepisów krajowych musi przebiegać zgodnie z ogólnymi zasadami prawa wspólnotowego. Użyteczne będzie tu przypomnienie orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości, zgodnie z którym:
 - a) w wypadku naruszenia prawa wspólnotowego prawo krajowe musi nałożyć skuteczne, proporcjonalne i odstraszające sankcje⁽¹⁴⁾;
 - b) w wypadku gdy naruszenie prawa wspólnotowego przynosi szkodę jednostkom fizycznym, mogą one, pod pewnymi warunkami, zwrócić się do sądu krajowego o przyznanie odszkodowania⁽¹⁴⁾;
 - c) przepisy dotyczące procedur i sankcji stosowanych przez sądy krajowe w celu egzekwowania prawa wspólnotowego:
 - nie mogą nadmiernie utrudniać ani praktycznie uniemożliwiać egzekwowania (zasada skuteczności)⁽¹⁴⁾, oraz
 - nie mogą mieć skutku mniej korzystnego niż przepisy dotyczące egzekwowania odpowiedniego prawa krajowego (zasada równoważności)⁽¹⁴⁾.

Ze względu na obowiązywanie zasady nadrzędności prawa wspólnotowego sąd krajowy nie może stosować przepisów krajowych, które są niezgodne z powyższymi zasadami.

C. RÓWNOLEGŁE LUB NASTĘPUJĄCE PÓŹNIEJ STOSOWANIE PRZEPISÓW WE W DZIEDZINIE KONKURENCJI PRZEZ KOMISJĘ I SĄDY KRAJOWE

11. Sąd krajowy może stosować przepisy WE w dziedzinie konkurencji wobec porozumień, decyzji, uzgodnionych praktyk lub jednostronnych działań mających wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi w tym samym czasie lub później niż Komisja⁽¹⁴⁾. Następujące punkty przedstawiają w skrócie niektóre zobowiązania, których sądy krajowe muszą przestrzegać w takich okolicznościach.
12. Jeżeli sąd krajowy podejmie decyzję, zanim uczyni to Komisja, decyzja ta nie powinna być sprzeczna z decyzją, której podjęcie rozważa Komisja⁽¹⁴⁾. W tym celu sąd krajowy może zwrócić się do Komisji z zapytaniem, czy wszczęła postępowanie w sprawie tego samego porozumienia, decyzji lub praktyki⁽¹⁴⁾, a jeżeli tak, to na jakim etapie znajduje się owo postępowanie i jakie jest prawdopodobieństwo podjęcia decyzji w tej sprawie⁽¹⁴⁾. Sąd krajowy może ze względu na pewność prawną rozważyć możliwość wstrzymania swojego postępowania do czasu podjęcia decyzji przez Komisję⁽¹⁴⁾. Ze swojej strony Komisja postara się zapewnić pierwszeństwo sprawom, w których postanowiła podjąć postępowanie w rozumieniu art. 2 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 773/2004 i które są przedmiotem zawieszonoego w ten sposób krajowego postępowania, w szczególności jeżeli uzależniony jest od nich wynik sporu cywilnego. Jeżeli jednak nie istnieje podstawa do podania w wątpliwość rozważanej decyzji Komisji przez sąd krajowy lub jeżeli Komisja wydała już decyzję w podobnej sprawie, sąd krajowy może orzec w toczącej się przed nim sprawie zgodnie z wyżej wspomnianą rozważaną lub wcześniej podjętą decyzją bez konieczności zwracania się do Komisji o dostarczenie wymienionych powyżej informacji lub oczekiwania na podjęcie decyzji przez Komisję.
13. Jeżeli Komisja podejmie decyzję w danej sprawie, zanim uczyni to sąd krajowy, ten ostatni nie może podjąć decyzji sprzecznej z decyzją Komisji. Wiążąca moc decyzji Komisji nie narusza oczywiście dokonanej przez Trybunał Sprawiedliwości wykładni prawa wspólnotowego. Dlatego też, jeżeli sąd krajowy podaje w wątpliwość prawomocność decyzji Komisji, musi on uznawać moc wiążącą tej decyzji, chyba że Trybunał Sprawiedliwości orzeknie inaczej⁽¹⁴⁾. W konsekwencji, jeżeli sąd krajowy zamierza podjąć decyzję sprzeczną z decyzją Komisji, musi on zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości o orzeczenie w trybie prejudycjalnym (art. 234 Traktatu WE). Trybunał Sprawiedliwości zadecyduje o zgodności decyzji Komisji z prawem wspólnotowym. Jeżeli jednak decyzja Komisji została zakwestionowana przed sądami wspólnotowymi zgodnie z art. 230 Traktatu WE, a wynik sporu przed sądem krajowym zależy od ważności decyzji Komisji, sąd krajowy powinien zawiesić swoje postępowanie w oczekiwaniu na rozstrzygnięcie przez sądy wspólnotowe skargi o unieważnienie decyzji, chyba że uzna on, że biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, istnieją podstawy do zwrócenia się do Trybunału Sprawiedliwości o orzeczenie w trybie prejudycjalnym w sprawie ważności decyzji Komisji⁽¹⁴⁾.
14. Jeżeli sąd krajowy zawiesza postępowanie, np. oczekując decyzji Komisji (sytuacja opisana w pkt 12 niniejszego zawiadomienia) lub orzeczenia końcowego sądów wspólnotowych w sprawie o unieważnienie decyzji lub w postępowaniu prejudycjalnym (sytuacja opisana w pkt 13), w jego gestii leży sprawdzenie, czy konieczne jest podjęcie środków tymczasowych w celu zabezpieczenia interesów stron⁽¹⁴⁾.

III. WSPÓŁPRACA POMIĘDZY KOMISJĄ A SĄDAMI KRAJOWYMI

15. Traktat WE nie przewiduje wyraźnie współpracy między sądami krajowymi a Komisją, poza mechanizmem współpracy sądów krajowych i Trybunału Sprawiedliwości na mocy art. 234 Traktatu WE. Jednak w swojej wykładni art. 10 Traktatu WE, który zobowiązuje państwa członkowskie do ułatwiania wykonywania zadań powierzonych Wspólnocie, sądy wspólnotowe uznały, że to postanowienie Traktatu narzuca instytucjom europejskim i państwom członkowskim wzajemny obowiązek lojalnej współpracy dla osiągnięcia celów przewidzianych Traktatem WE. Artykuł 10 WE wskazuje zatem, że Komisja musi wspierać sądy krajowe w stosowaniu prawa wspólnotowego⁽¹⁴⁾. Tak samo sądy krajowe mogą być zobowiązane do wspierania Komisji w realizacji jej zadań⁽¹⁴⁾.
16. Należy przypomnieć o współpracy sądów krajowych i organów krajowych, w szczególności krajowych organów ochrony konkurencji, w stosowaniu art. 81 i 82 Traktatu WE. Podczas gdy współpraca powyższych organów krajowych jest regulowana głównie przepisami krajowymi, w art. 15 ust. 3 rozporządzenia przewiduje się możliwość przedkładania uwag przez krajowe organy ochrony konkurencji do sądów krajowych w ich państwie członkowskim. Punkty 31 i 33–35 niniejszego zawiadomienia stosuje się odpowiednio do powyższych uwag.

A. KOMISJA JAKO AMICUS CURIAE

17. W celu wspierania sądów krajowych w stosowaniu przepisów WE w dziedzinie konkurencji Komisja służy pomocą sądom krajowym w wypadkach, gdy te ostatnie uznają jej pomoc za konieczną dla rozstrzygnięcia sprawy. Artykuł 15 rozporządzenia odnosi się do najczęściej występujących rodzajów takiej pomocy: przekazywanie informacji (punkty 21–26) i opinii Komisji (punkty 27–30) – w obu przypadkach na wniosek sądów krajowych – oraz możliwość przedkładania uwag przez Komisję (punkty 31–35). Ze względu na fakt, że w rozporządzeniu przewiduje się wszystkie wymienione rodzaje pomocy, nie może ona być ograniczana przepisami państwa członkowskiego. Jednak wobec braku wspólnotowych przepisów proceduralnych w tym zakresie, które ułatwiłyby udzielanie wymienionych form pomocy, państwa członkowskie muszą przyjmować odpowiednie przepisy proceduralne, które pozwolą zarówno sądom krajowym, jak i Komisji w pełni korzystać z możliwości, jakie dają im przepisy rozporządzenia⁽¹⁴⁾.

18. Sądy krajowe mogą wysłać pisemny wniosek o pomoc na adres Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji Komisji Europejskiej:

European Commission
Directorate General for Competition
B-1049 Brussels
Belgia

lub w formie elektronicznej na adres: comp-amicus@cec.eu.int

19. Należy przypomnieć, że bez względu na formę współpracy z sądami krajowymi Komisja szanuje niezależność sądów krajowych. W konsekwencji pomoc oferowana przez Komisję nie wiąże sądu krajowego. Komisja musi również zapewnić poszanowanie obowiązku zachowania tajemnicy służbowej oraz własne prawidłowe funkcjonowanie i niezależność⁽¹⁴⁾. Przy wypełnianiu obowiązku wspierania sądów krajowych przy stosowaniu przepisów WE w dziedzinie konkurencji zgodnie z art. 10 Traktatu WE Komisja zachowuje neutralność i obiektywizm. Faktycznie wspieranie sądów krajowych jest częścią obowiązków Komisji w zakresie ochrony interesu publicznego. Dlatego też Komisja nie zamierza służyć prywatnym interesom stron zaangażowanych w sprawę toczącą się przed sądem krajowym. Z tego względu Komisja nie będzie uwzględniać wniosków stron o udzielenie wsparcia sądowi krajowemu. Jeżeli którakolwiek ze stron skontaktowała się z Komisją w sprawie toczącej się przed sądem w kwestiach, które podniesiono przed sądem krajowym, Komisja poinformuje o tym sąd krajowy, bez względu na to, czy kontakt miał miejsce przed złożeniem przez sąd krajowy wniosku o współpracę czy po złożeniu takiego wniosku.
20. Komisja opublikuje streszczenie dotyczące współpracy z sądami krajowymi zgodnie z niniejszym zawiadomieniem w rocznym sprawozdaniu z realizacji polityki konkurencji. Komisja może również udostępnić swoje opinie i obserwacje na swojej stronie internetowej.

1. Obowiązek Komisji przekazywania informacji sądom krajowym

21. Obowiązek Komisji wspierania sądów krajowych przy stosowaniu przepisów WE w dziedzinie konkurencji przejawia się głównie w obowiązku przekazywania sądom krajowym informacji, które posiada Komisja. Sąd krajowy może np. zwrócić się do Komisji o udostępnienie dokumentów znajdujących się w jej posiadaniu lub informacji o charakterze proceduralnym dla ustalenia, czy dana sprawa toczy się przed Komisją, czy Komisja wszczęła postępowanie lub czy już zajęła stanowisko w tej sprawie. Sąd krajowy może także zwrócić się do Komisji z zapytaniem, kiedy decyzja może zostać podjęta, aby być w stanie określić warunki, w których jakkolwiek decyzja może prowadzić do zawieszenia postępowania, bądź ustalić czy należy przyjąć środki tymczasowe⁽¹⁴⁾.
22. W celu zagwarantowania efektywnej współpracy z sądami krajowymi Komisja postara się dostarczyć sądom krajowym informacji, o które się do niej zwróciły, w ciągu miesiąca od daty otrzymania wniosku w tej sprawie. Jeżeli Komisja musi zwrócić się do sądu krajowego o dostarczenie dodatkowych wyjaśnień co do złożonego wniosku lub jeżeli Komisja musi skonsultować się ze stronami, dla których przekazanie informacji ma bezpośrednie znaczenie, okres ten rozpoczyna bieg z chwilą otrzymania wymaganych informacji.
23. Przekazując informacje sądom krajowym, Komisja musi zachować w mocy gwarancje przyznane osobom fizycznym i prawnym na podstawie art. 287 Traktatu WE⁽¹⁴⁾. Artykuł 287 Traktatu WE zabrania członkom, urzędnikom i innym pracownikom Komisji ujawniania informacji objętych obowiązkiem zachowania tajemnicy służbowej. Informacjami objętymi tajemnicą służbową mogą być zarówno informacje poufne, jak i tajemnice handlowe. Tajemnice handlowe to informacje, w wypadku których nie tylko ich publiczne ujawnienie, lecz samo przekazanie innej osobie niż osoba je dostarczająca może poważnie zaszkodzić interesom tej ostatniej⁽¹⁴⁾.
24. Łączna wykładnia art. 10 i art. 287 Traktatu WE nie prowadzi do absolutnego zakazu przekazywania przez Komisję sądom krajowym informacji poufnych objętych tajemnicą służbową. Orzecznictwo sądów wspólnotowych potwierdza, że zobowiązanie do lojalnej współpracy nakłada na Komisję obowiązek dostarczenia sądom krajowym wszelkich informacji, których zażądamy – nawet informacji poufnych objętych tajemnicą służbową. Oferując współpracę sądom krajowym, Komisja nie może jednak w żadnym razie naruszyć gwarancji przewidzianych w art. 287 Traktatu WE.
25. Przed przekazaniem informacji objętych tajemnicą służbową sądowi krajowemu Komisja przypomni zatem sądowi o przewidzianym prawem wspólnotowym obowiązku utrzymania w mocy praw, które art. 287 Traktatu WE nadaje osobom fizycznym i prawnym oraz upewni się, czy sąd może zapewnić i zapewni ochronę informacji poufnych i tajemnic handlowych. Jeżeli sąd krajowy nie może dać takiej gwarancji, Komisja nie przekaze sądowi krajowemu informacji objętych tajemnicą służbową⁽¹⁴⁾. Tylko jeżeli sąd krajowy zagwarantuje ochronę informacji poufnych i tajemnic handlowych, Komisja przekaze informacje, których zażądał sąd, wskazując części objęte tajemnicą służbową oraz te, których ona nie obejmuje, przez co mogą zostać ujawnione.
26. Ujawnianie informacji sądom krajowym przez Komisję objęte jest dalszymi ograniczeniami. W szczególności Komisja może odmówić przekazania informacji sądom krajowym z przyczyn nadrzędnych związanych z potrzebą ochrony interesów Wspólnoty, lub aby uniknąć wszelkiego zakłócania jej funkcjonowania i niezależności, w szczególności poprzez zagrożenie wypełniania powierzonych jej zadań⁽¹⁴⁾. Dlatego też Komisja nie przekaze sądom krajowym informacji dobrowolnie przedłożonych przez składającego wniosek o łagodzenie sankcji bez jego zgody.

2. Wniosek o opinię w kwestiach dotyczących stosowania przepisów WE w dziedzinie konkurencji

27. W przypadku gdy sąd krajowy rozpatruje sprawę związaną ze stosowaniem przepisów WE w dziedzinie konkurencji, może on w pierwszym rzędzie szukać wskazówek w orzecznictwie sądów wspólnotowych lub rozporządzeniach, decyzjach, obwieszczeniach i wytycznych Komisji w zakresie stosowania art. 81 i 82 Traktatu WE⁽¹⁴⁾. Tam, gdzie powyższe akty nie zapewnią wystarczających wskazówek, sąd krajowy może zwrócić się do Komisji o opinię w kwestiach dotyczących stosowania przepisów WE w dziedzinie konkurencji. Sąd krajowy może zwrócić się do Komisji o opinię w kwestiach gospodarczych, dotyczących faktów lub prawnych⁽¹⁴⁾. Nie narusza to możliwości lub zobowiązania sądu krajowego do zwrócenia się do Trybunału Sprawiedliwości o orzeczenie w trybie prejudycjalnym w związku z wykładnią lub kwestią obowiązywania prawa wspólnotowego zgodnie z art. 234 Traktatu WE.
28. W celu dostarczenia sądowi krajowemu przydatnej opinii Komisja może zwrócić się do niego o dodatkowe informacje⁽¹⁴⁾. W celu zagwarantowania efektywnej współpracy z sądami krajowymi Komisja postara się dostarczać im wymaganych opinii w ciągu czterech miesięcy od daty otrzymania wniosku w tej sprawie. Jeżeli Komisja zwróciła się do sądu krajowego o dodatkowe informacje umożliwiające jej sformułowanie opinii, okres ten rozpoczyna swój bieg w momencie otrzymania dodatkowych informacji.
29. Wydając opinię, Komisja ograniczy się do dostarczenia sądowi krajowemu wymaganych informacji na temat faktów lub wyjaśnień w kwestiach gospodarczych lub prawnych, bez rozpatrywania meritum sprawy toczącej się przed sądem krajowym. Ponadto w odróżnieniu od obowiązującej wykładni prawa wspólnotowego dostarczanej przez sądy wspólnotowe, opinia Komisji nie jest prawnie wiążąca dla sądu krajowego.
30. Zgodnie z treścią pkt 19 niniejszego zawiadomienia Komisja nie będzie uwzględniać wniosków stron przed sformułowaniem opinii dla sądu krajowego. Ten ostatni potraktuje opinię Komisji zgodnie z odpowiednimi krajowymi przepisami proceduralnymi, które muszą uwzględniać ogólne zasady prawa wspólnotowego.

3. Przedkładanie uwag Komisji sądom krajowym

31. Zgodnie z art. 15 ust. 3 rozporządzenia krajowe organy ochrony konkurencji i Komisja mogą przedkładać uwagi w kwestiach związanych ze stosowaniem art. 81 lub 82 Traktatu WE sądowi krajowemu, który jest powołany do stosowania tych przepisów. W rozporządzeniu rozróżnia się uwagi pisemne, które krajowe organy ochrony konkurencji i Komisja mogą przedkładać z własnej inicjatywy, oraz uwagi ustne, które mogą zostać przedstawione jedynie za zgodą sądu krajowego⁽¹⁴⁾.
32. W rozporządzeniu przewiduje się, że Komisja przedkłada uwagi jedynie wówczas, gdy wymaga tego spójne stosowanie art. 81 lub 82 Traktatu WE. Ponieważ taki jest cel przedłożenia uwag, Komisja ograniczy te uwagi do gospodarczej i prawnej analizy faktów, na których opiera się sprawa tocząca się przed sądem krajowym.
33. Aby Komisja mogła przedłożyć użyteczne uwagi, może ona zwrócić się do sądów krajowych o przekazanie jej lub zagwarantowanie przekazania kopii wszystkich dokumentów potrzebnych przy rozstrzygnięciu danej sprawy. Zgodnie z drugim akapitem art. 15 ust. 3 rozporządzenia Komisja wykorzysta powyższe dokumenty jedynie w celu przygotowania swoich uwag⁽¹⁴⁾.
34. Ze względu na fakt, że rozporządzenie nie ustanawia ram proceduralnych dla przedkładania uwag, odpowiednie ramy proceduralne są określane za pomocą przepisów i praktyk proceduralnych danego państwa członkowskiego. Jeżeli państwo członkowskie nie ustanowiło jeszcze odpowiednich ram proceduralnych, sąd krajowy zdecydowanie, które przepisy proceduralne mają zastosowanie do przedkładania uwag w toczącej się sprawie.
35. Ramy proceduralne powinny uwzględniać zasady przedstawione w pkt 10 niniejszego zawiadomienia. Oznacza to między innymi, że ramy proceduralne dla przedkładania uwag w kwestiach związanych ze stosowaniem art. 81 lub 82 Traktatu WE:
 - a) muszą być zgodne z ogólnymi zasadami prawa wspólnotowego, w szczególności prawami podstawowymi stron zaangażowanych w sprawę;
 - b) nie mogą nadmiernie utrudniać ani praktycznie uniemożliwiać przedkładania uwag (zasada skuteczności)⁽¹⁵⁾; oraz
 - c) nie mogą sprawiać, że przedkładanie powyższych uwag jest bardziej utrudnione, niż przedkładanie uwag w postępowaniu przed sądem, gdzie zastosowanie ma równoważne prawo krajowe (zasada równoważności).

B. UŁATWIANIE KOMISJI EGZEKOWANIA PRZEPISÓW WE W DZIEDZINIE KONKURENCJI PRZEZ SĄDY KRAJOWE

36. Ze względu na fakt, że obowiązek lojalnej współpracy oznacza również pomoc organów państw członkowskich w realizacji celów Traktatu WE przez instytucje europejskie⁽¹⁶⁾, rozporządzenie przewiduje trzy przykłady takiej pomocy: 1) przekazywanie dokumentów potrzebnych do rozstrzygnięcia sprawy, w której Komisja pragnie przedłożyć uwagi (zob. pkt 33); 2) przekazywanie orzeczeń wydanych na podstawie art. 81 lub 82 Traktatu WE; oraz 3) rola sądów krajowych w kontekście inspekcji przeprowadzanych przez Komisję.

1. Przekazywanie orzeczeń sądów krajowych w zakresie stosowania art. 81 lub 82 Traktatu WE

37. Zgodnie z art. 15 ust. 2 rozporządzenia państwa członkowskie przekazują Komisji kopie wszelkich spisanych orzeczeń sądów krajowych w zakresie stosowania art. 81 lub 82 Traktatu WE niezwłocznie po doręczeniu stronom orzeczenia na piśmie. Przekazywanie orzeczeń sądów krajowych wydanych na podstawie art. 81 lub 82 Traktatu WE oraz wynikające z nich informacje na temat postępowań przed sądami krajowymi umożliwiają Komisji przede wszystkim odpowiednio wczesne ustalenie spraw, w których należałoby przedstawić uwagi, kiedy jedna ze stron wnosi apelację od wyroku.

2. Rola sądów krajowych w kontekście inspekcji przeprowadzanych przez Komisję

38. Wreszcie sądy krajowe mogą odgrywać rolę w kontekście przeprowadzanych przez Komisję inspekcji przedsiębiorstw i związków przedsiębiorstw. Rola sądów krajowych jest uzależniona od tego, czy inspekcje są przeprowadzane w obiektach związanych czy niezwiązanych z działalnością handlową.
39. W wypadku inspekcji przeprowadzanych w obiektach związanych z działalnością handlową prawodawstwo krajowe może stawiać wymóg wydania przez sąd krajowy upoważnienia zezwalającego krajowemu organowi ścigania na udzielenie pomocy Komisji w razie sprzeciwu danego przedsiębiorstwa. Takie upoważnienie może również służyć jako środek zapobiegawczy. Zajmując się wnioskiem, sądy krajowe mogą kontrolować autentyczność decyzji Komisji oraz zapewniają, iż przewidziane środki przymusu nie mają ani charakteru arbitralnego, ani nadmiernie restrykcyjnego w stosunku do głównego przedmiotu inspekcji. Badając proporcjonalność środków przymusu, sądy krajowe mogą wystąpić do Komisji, bezpośrednio lub za pośrednictwem krajowego organu ochrony konkurencji, o szczegółowe wyjaśnienia dotyczące zwłaszcza podstaw, na jakich Komisja powzięła podejrzenie o naruszeniu art. 81 i 82 Traktatu WE, jak również o wyjaśnienia dotyczące wagi zarzucanego naruszenia oraz charakteru udziału w nim danego przedsiębiorstwa ⁽¹⁷⁾.
40. W wypadku inspekcji przeprowadzanych w obiektach niezwiązanych z działalnością handlową rozporządzenie wymaga wydania przez sąd krajowy upoważnienia przed podjęciem przez Komisję decyzji w sprawie takiej inspekcji. W takim wypadku sąd krajowy sprawdza, czy decyzja Komisji w sprawie inspekcji jest autentyczna, a przewidziane środki przymusu nie są arbitralne ani nadmiernie uciążliwe w szczególności w stosunku do wagi zarzucanego naruszenia, ciężaru poszukiwanych dowodów, zaangażowania danego przedsiębiorstwa i uzasadnionego prawdopodobieństwa, że księgi i rejestry odnoszące się do przedmiotu kontroli są przechowywane w obiektach, na wkroczenie do których trzeba posiadać zgodę. Sąd krajowy może zwrócić się do Komisji, bezpośrednio lub za pośrednictwem krajowego organu ochrony konkurencji, o dostarczenie szczegółowych wyjaśnień dotyczących elementów koniecznych do przeprowadzenia kontroli proporcjonalności zaplanowanych środków przymusu ⁽¹⁷⁾.
41. W obu przypadkach opisanych w pkt 39 i 40 sąd krajowy nie może podawać w wątpliwość prawomocności decyzji Komisji, ani konieczności przeprowadzenia inspekcji; nie może również wymagać dostarczenia informacji pochodzących z akt spraw prowadzonych przez Komisję ⁽¹⁷⁾. Ponadto obowiązek lojalnej współpracy zobowiązuje sąd krajowy do przyjęcia decyzji w odpowiednich ramach czasowych, które pozwoliłyby Komisji na skuteczne przeprowadzenie inspekcji ⁽¹⁷⁾.

IV. POSTANOWIENIA KOŃCOWE

42. Niniejsze zawiadomienie wydano w celu zapewnienia sądom krajowym pomocy w stosowaniu art. 81 i 82 Traktatu WE. Nie ma ono mocy wiążącej dla sądów krajowych ani wpływu na prawa i obowiązki państw członkowskich UE oraz osób fizycznych i prawnych w ramach prawa wspólnotowego.
43. Niniejsze zawiadomienie zastępuje obwieszczenie w sprawie współpracy sądów krajowych i Komisji przy stosowaniu art. 85 i 86 Traktatu EWG z roku 1993 ⁽¹⁷⁾.

⁽¹⁾ Więcej na temat kryteriów określających, które jednostki można uznać za sądy lub trybunały w rozumieniu art. 234 Traktatu WE, zob. np. sprawa C-516/99 Schmid, Rec. 2002, s. I-4573, pkt 34: „Trybunał bierze pod uwagę szereg czynników, takich jak fakt, czy organ jest ustanowiony na mocy prawa, czy jest organem stałym, czy jego właściwość jest obowiązkowa, czy procedury przebiegają *inter partes*, czy stosuje przepisy prawa i czy jest niezależny”.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1 z 4.1.2003, s. 1).

⁽³⁾ Obwieszczenie Komisji w sprawie współpracy w ramach sieci organów ochrony konkurencji (Dz.U. C 101 z 27.4.2004, s. 43). Do celów niniejszego zawiadomienia „krajowy organ ochrony konkurencji” to organ wyznaczony przez państwo członkowskie zgodnie z art. 35 ust. 1 rozporządzenia.

⁽⁴⁾ Właściwość sadu krajowego zależy od krajowych, europejskich i międzynarodowych reguł właściwości sądów. W tym kontekście należy przypomnieć, że rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12 z 16.1.2001, s. 1) stosuje się do wszystkich spraw w dziedzinie konkurencji o charakterze cywilnym i handlowym.

⁽⁵⁾ Zob. art. 6 rozporządzenia.

⁽⁶⁾ Zob. art. 2 i 3 Traktatu WE, sprawa C-126/97 Eco Swiss, Rec. 1999, s. I-3055, pkt 36; sprawa T-34/92 Fiatagri UK and New Holland Ford, Rec. 1994, s. II-905, pkt 39 oraz sprawa T-128/98 Aéroports de Paris, Rec. 2000, s. II-3929, pkt 241.

⁽⁷⁾ Sprawy połączone C-430/93 i C-431/93 van Schijndel, Rec. 1995, s. I-4705, pkt 13 do 15 i 22.

- (8) Zgodnie z ostatnim zdaniem motywu 8 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 rozporządzenia tego nie stosuje się do prawa krajowego nakładającego sankcje karne na osoby fizyczne, z wyjątkiem zakresu, w którym takie sankcje są środkiem stosowania przepisów prawa konkurencji wobec przedsiębiorstw.
- (9) Sprawa T-24/90 *Automec*, Rec. 1992, s. II-2223, pkt 85.
- (10) W celu dalszego wyjaśnienia koncepcji oddziaływania na handel zob. obwieszczenie w tej sprawie (Dz.U. C 101 z 27.4.2004, s. 81).
- (11) Art. 3 ust. 1 rozporządzenia.
- (12) Zob. także obwieszczenie w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 Traktatu WE (Dz.U. C 101 z 27.4.2004, s. 2).
- (13) Sprawa 14/68 *Walt Wilhelm*, Rec. 1969, s. 1 i sprawy połączone 253/78 oraz 1 do 3/79 *Giry and Guerlain*, Rec. 1980, s. 2327, pkt 15–17.
- (14) Sprawa 106/77 *Simmenthal*, Rec. 1978, s. 629, pkt 21 oraz sprawa C-198/01 *Conorzio Industrie Fiammiferi (CIF)*, Rec. 2003, pkt 49.
- (15) Np. do sądu krajowego można zwrócić się o egzekwowanie decyzji Komisji podjętej na podstawie art. 7 do 10, 23 i 24 rozporządzenia.
- (16) Zob. np. sprawa 5/88 *Wachauf*, Rec. 1989, s. 2609, pkt 19.
- (17) Sprawy połączone C-215/96 i C-216/96, *Bagnasco*, Rec. 1999, s. I-135, pkt 50.
- (18) Sprawa 63/75 *Fonderies Roubaix*, Rec. 1976, s. 111, pkt 9 do 11 i sprawa C-234/89 *Delimitis*, Rec. 1991, s. I-935, pkt 46.
- (19) Więcej na temat równoległego lub następującego później stosowania przepisów WE w dziedzinie konkurencji przez sądy krajowe i Komisję, zob. także pkt 11–14.
- (20) Sprawa 66/86 *Ahmed Saeed Flugreisen*, Rec. 1989, s. 803, pkt 27 i sprawa C-234/89 *Delimitis*, Rec. 1991, s. I-935, pkt 50. Zestawienie wytycznych, obwieszczeń i rozporządzeń Komisji w zakresie polityki konkurencji, w szczególności rozporządzeń w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 Traktatu WE do pewnych kategorii porozumień, decyzji i uzgodnionych praktyk, jest załączone do niniejszego zawiadomienia. Decyzje Komisji w sprawie stosowania art. 81 i 82 Traktatu WE (od 1964 r.) zob.: <http://www.europa.eu.int/comm/competition/antitrust/cases/>
- (21) Sprawy połączone C-319/93, C-40/94 i C-224/94 *Dijkstra*, Rec. 1995, s. I-4471, pkt 32.
- (22) Więcej na temat możliwości zwracania się sądów krajowych o opinię do Komisji, zob. pkt 27–30.
- (23) Więcej na temat przedkładania uwag, zob. pkt 31–35.
- (24) Sprawa 106/77 *Simmenthal*, Rec. 1978, s. 629, pkt 14 i 15.
- (25) Sprawa 68/88 Komisja przeciwko Grecji, Rec. 1989, s. 2965, pkt 23 i 25.
- (26) Więcej na temat szkód w sprawie o naruszenie przez przedsiębiorstwo, zob. sprawa C-453/99 *Courage and Crehan*, Rec. 2001, s. 6297, pkt 26 i 27. Więcej na temat szkód w sprawie o naruszenie przez państwo członkowskie lub organ utożsamiający władzę państwową oraz warunków takiej odpowiedzialności państwa, zob. np. połączone sprawy C-6/90 i C-9/90 *Francovich*, Rec. 1991, s. I-5357, pkt 33 do 36; sprawa C-271/91 *Marshall przeciwko Southampton and South West Hampshire Area Health Authority*, Rec. 1993, s. I-4367, pkt 30 i 34 do 35; sprawy połączone C-46/93 i C-48/93 *Brasserie du Pêcheur and Factortame*, Rec. 1996, s. I-1029; sprawa C-392/93 *British Telecommunications*, Rec. 1993, s. I-1631, pkt 39 do 46 i sprawy połączone C-178/94, C-179/94 i C-188/94 do 190/94 *Dillenkofer*, Rec. 1996, s. I-4845, pkt 22–26 i 72.
- (27) Zob. np. sprawa 33/76 *Rewe*, Rec. 1976, s. 1989, pkt 5; sprawa 45/76 *Comet*, Rec. 1976, s. 2043, pkt 12 i sprawa 79/83 *Harz*, Rec. 1984, s. 1921, pkt 18 i 23.
- (28) Zob. np. sprawa 33/76 *Rewe*, Rec. 1976, s. 1989, pkt 5; sprawa 158/80 *Rewe*, Rec. 1981, s. 1805, pkt 44; sprawa 199/82 *San Giorgio*, Rec. 1983, s. 3595, pkt 12 oraz sprawa C-231/96 *Edis*, Rec. 1998, s. I-4951, pkt 36 i 37.
- (29) Art. 11 ust. 6 powiązany z art. 35 ust. 3 i 4 rozporządzenia zapobiega równoległemu stosowaniu art. 81 lub 82 Traktatu WE przez Komisję i sąd krajowy tylko, gdy ten ostatni został wyznaczony jako organ ochrony konkurencji.
- (30) Art. 16 ust. 1 rozporządzenia.
- (31) Komisja podaje do wiadomości publicznej fakt wszczęcia postępowania w związku z przyjęciem decyzji zgodnie z art. 7 do 10 rozporządzenia (zob. art. 2 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszącego się do postępowań zgodnie z art. 81 i 82 Traktatu WE (Dz.U. C 101 z 27.4.2004)). Zdaniem Trybunału Sprawiedliwości wszczęcie postępowania jest autorytatywnym aktem Komisji, dowodzącym jej zamiaru przyjęcia decyzji w sprawie (sprawa 48/72 *Brasserie de Haecht*, Rec. 1973, s. 77, pkt 16).
- (32) Sprawa C-234/89 *Delimitis*, Rec. 1991, s. I-935, 53, i połączone sprawy C-319/93, C-40/94 oraz C-224/94 *Dijkstra*, Rec. 1995, s. I-4471, pkt 34. Zob. ponadto w tej kwestii punkt 21 niniejszego zawiadomienia.
- (33) Zob. art. 16 ust. 1 rozporządzenia i sprawa C-234/89 *Delimitis*, Rec. 1991, s. I-935, pkt 47 i sprawa C-344/98 *Masterfoods*, Rec. 2000, s. I-11369, pkt 51.
- (34) Sprawa 314/85 *Foto-Frost*, Rec. 1987, s. 4199, pkt 12 do 20.
- (35) Zob. art. 16 ust. 1 rozporządzenia i sprawa C-344/98 *Masterfoods*, Rec. 2000, s. I-11369, pkt 52 do 59.
- (36) Sprawa C-344/98 *Masterfoods*, Rec. 2000, s. I-11369, pkt 58.
- (37) Sprawa C-2/88 *Imm Zwartveld*, Rec. 1990, s. I-3365, pkt 16 do 22 i sprawa C-234/89 *Delimitis*, Rec. 1991, s. I-935, pkt 53.
- (38) Sprawa C-94/00 *Roquette Frères*, Rec. 2002, s. 9011, pkt 31.
- (39) Więcej na temat zgodności takich krajowych przepisów proceduralnych z ogólnymi zasadami prawa wspólnotowego, zob. pkt 9 i 10 niniejszego zawiadomienia.
- (40) Informacje o tych obowiązkach, zob. pkt 23–26 niniejszego zawiadomienia.
- (41) Sprawa C-234/89 *Delimitis*, Rec. 1991, s. I-935, 53, i połączone sprawy C-319/93, C-40/94 oraz C-224/94 *Dijkstra*, Rec. 1995, s. I-4471, pkt 34.
- (42) Sprawa C-234/89 *Delimitis*, Rec. 1991, s. I-935, pkt 53.

- (⁴³) Sprawa T-353/94 Postbank, Rec. 1996, s. II-921, pkt 86 i 87 oraz sprawa 145/83 Adams, Rec. 1985, s. 3539, pkt 34.
- (⁴⁴) Sprawa C-2/88 Zwartveld, Rec. 1990, s. I-4405, pkt 10 i 11 oraz sprawa T-353/94 Postbank, Rec. 1996, s. II-921, pkt 93.
- (⁴⁵) Sprawa C-2/88 Zwartveld, Rec. 1990, s. I-4405, pkt 10 i 11; sprawa C-275/00 First and Franex, Rec. 2002, s. I-10943, pkt 49 i sprawa T-353/94 Postbank, Rec. 1996, s. II-921, pkt 93.
- (⁴⁶) Zob. pkt 8 niniejszego zawiadomienia.
- (⁴⁸) Porównaj ze sprawą 96/81 Komisja przeciwko Niderlandom, Rec. 1982, s. 1791, pkt 7 i sprawa 272/86 Komisja przeciwko Grecji, Rec. 1988, s. 4875, pkt 30.
- (⁴⁹) Zgodnie z art. 15 ust. 4 rozporządzenia nie narusza to szerszych uprawnień do przedkładania sądom uwag, przyznanych krajowym organom ochrony konkurencji na mocy prawa krajowego.
- (⁵⁰) Zob. także art. 28 ust. 2 rozporządzenia, w którym zabrania się Komisji ujawniania uzyskanych przez nią informacji objętych obowiązkiem zachowania tajemnicy służbowej.
- (⁵¹) Sprawy połączone 46/87 i 227/88 Hoechst, Rec. 1989, s. 2859, pkt 33. Zob. także art. 15 ust. 3 rozporządzenia.
- (⁵²) Sprawa C-69/90 Komisja przeciwko Włochom, Rec. 1991, s. 6011, pkt 15.
- (⁵³) Art. 20 ust. 6 do 8 rozporządzenia i sprawa C-94/00 Roquette Frères, Rec. 2002, s. 9011.
- (⁵⁴) Art. 21 ust. 3 rozporządzenia.
- (⁵⁵) Sprawa C-94/00 Roquette Frères, Rec. 2002, s. 9011, pkt 39 i 62–66.
- (⁵⁶) Zob. także tamże, pkt 91 i 92.
- (⁵⁷) Dz.U. C 39 z 13.2.1993, s. 6.

ZAŁĄCZNIK

ROZPORZĄDZENIA KOMISJI O WYŁĄCZENIACH GRUPOWYCH, OBWIESZCZENIA I WYTYCZNE

Niniejsze zestawienie jest także dostępne w zaktualizowanej formie na stronie internetowej Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji Komisji Europejskiej:

<http://europa.eu.int/comm/competition/antitrust/legislation/>

A. Przepisy niedotyczące konkretnego sektora

1. Obwieszczenia o charakterze ogólnym

- Obwieszczenie Komisji w sprawie definicji rynku właściwego do celów wspólnotowego prawa konkurencji (Dz.U. C 372 z 9.12.1997, s. 5)
- Obwieszczenie Komisji w sprawie porozumień o mniejszym znaczeniu, które nie ograniczają odczuwalnie konkurencji na mocy art. 81 ust. 1 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (*de minimis*) (Dz.U. C 368 z 22.12.2001, s. 13)
- Obwieszczenie w sprawie pojęcia wpływu na handel zawartego w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. C 101 z 27.4.2004, s. 81)
- Wytyczne w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 Traktatu (Dz.U. C 101 z 27.4.2004, s. 2).

2. Porozumienia wertykalne

- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2790/1999 z dnia 22 grudnia 1999 r. w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 Traktatu do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych (Dz.U. L 336 z 29.12.1999, s. 21)
- Wytyczne w sprawie ograniczeń wertykalnych (Dz.U. C 291 z 13.10.2000, s. 1)

3. Horyzontalne porozumienia kooperacyjne

- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2658/2000 z dnia 29 listopada 2000 r. w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 Traktatu do kategorii porozumień specjalizacyjnych (Dz.U. L 304 z 5.12.2000, s. 3)
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2659/2000 z dnia 29 listopada 2000 r. w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 Traktatu do kategorii porozumień o badaniach i rozwoju (Dz.U. L 304 z 5.12.2000, s. 7)
- Wytyczne w sprawie stosowania art. 81 do horyzontalnych porozumień kooperacyjnych (Dz.U. C 3 z 6.1.2001, s. 2)

4. Porozumienia licencyjne dotyczące transferu technologii

- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 772/2004 z dnia 27 kwietnia 2004 r. w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 Traktatu do kategorii porozumień o transferze technologii (Dz.U. L 123 z 27.4.2004).
- Wytyczne w sprawie stosowania art. 81 Traktatu do porozumień o transferze technologii (Dz.U. C 101 z 27.4.2004, s. 2)

B. Przepisy dotyczące konkretnego sektora

1. Ubezpieczenia

- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 358/2003 z dnia 27 lutego 2003 r. w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 Traktatu do niektórych kategorii porozumień, decyzji i praktyk uzgodnionych w sektorze ubezpieczeniowym (Dz.U. L 53 z 28.2.2003, s. 8)

2. Sektor motoryzacyjny

- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1400/2002 z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 Traktatu do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych w sektorze motoryzacyjnym (Dz.U. L 203 z 1.8.2002, s. 30)

3. Telekomunikacja i usługi pocztowe

- Wytyczne w sprawie stosowania zasad konkurencji EWG w sektorze telekomunikacyjnym (Dz.U. C 233 z 6.9.1991, s. 2)
- Obwieszczenie Komisji w sprawie stosowania reguł konkurencji do sektora pocztowego i w sprawie oceny pewnych środków publicznych odnoszących się do usług pocztowych (Dz.U. C 39 z 6.2.1998, s. 2)
- Obwieszczenie o stosowaniu zasad konkurencji w porozumieniach o dostępie w sektorze telekomunikacyjnym – przepisy ramowe, rynki właściwe i zasady (Dz.U. C 265 z 22.8.1998, s. 2)
- Wytyczne Komisji dotyczące analizy rynku i oceny znaczącej pozycji rynkowej w zastosowaniu wspólnotowych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (Dz.U. C 165 z 11.7.2002, s. 6)

4. Transport

- Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1617/93 z dnia 25 czerwca 1993 r. w sprawie stosowania art. 85 ust. 3 Traktatu do niektórych kategorii porozumień i praktyk uzgodnionych dotyczących wspólnego planowania i koordynacji rozkładów, wspólnych przedsięwzięć i konsultacji w sprawie taryf pasażerskich i towarowych w rejsowych połączeniach lotniczych oraz przydziału czasu na start lub lądowanie (Dz.U. L 155 z 26.6.1993, s. 18)
 - Komunikat w sprawie wyjaśnienia zaleceń Komisji dotyczących stosowania reguł konkurencji do nowych projektów w dziedzinie infrastruktury transportowej (Dz.U. C 298 z 30.9.1997, s. 5)
 - Rozporządzenie Komisji (WE) nr 823/2000 z dnia 19 kwietnia 2000 r. w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 Traktatu do określonych grup porozumień, decyzji i praktyk uzgodnionych między towarzystwami żeglugi liniowej (konsorcja) (Dz.U. L 100 z 20.4.2000, s. 24)
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL